

ἀποξύνω πολλαχ. ἀποξύνω Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) ἀποτσούνου Τσακων. ἀποξύνω ἑνιαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποξύνω.

Ξύων ἀφαιρῶ ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἀπόξυσσα ἀκόμη τὰ ψάρια πολλαχ. || Φρ. Ἐποξύστα (ἔδωκα καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολόν μου) Οἶν.

ἀποξυπνῶ Χηλ. ἰοξυπνῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυπνῶ.

Ἐξεγείρομαι τοῦ ὕπνου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Στέκομαι, διαλογίζομαι καὶ ἀνερωτῶ τὸ νοῦ μου,

τί ὄνομα νὰ τὸν εἰπῶ νὰ τὸν ἀποξυπνίσω

καὶ κείνος ἀποξύνει καὶ αὐτὸν τὸν λόγο λέγει

Χηλ. Καὶ μετβ. ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου Χηλ.

ἀποξυπόλυμαν τό, ἀμάρτ. ἀποξυπόλυσμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀποξυπόλυγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυπολύω.

Ἀπόδησις τῶν ὑποδημάτων καὶ τῶν περικημίδων.

ἀποξυπολύω ἀμάρτ. ἀποξυπολύζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀποξυπολύεμαι ἑνιαχ. ἀποξυπολύσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυπολύω.

Ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματά τινος, κάμνω τινὰ νὰ ξυπολυθῇ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Καὶ μέσ. ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματά μου καὶ τὰς περικημίδάς μου ἑνιαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)

ἀποξυραφίζω Κρήτ. ἀπουξυραφίζου Θεσσ. (Πήλ.) ἰοξυραφίζω Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυραφίζω.

Τελειώνω τὸ ξύρισμα ἔνθ' ἄν.: Ἰκεῖ τὸν γαδρὸ τοῦνι ξουραφίζ' πρῶτα λίγου τὰ πιδιά καὶ κουδὰ ἢ δρὰτ' μους καὶ τοῦν ἀπουξουραφίζ' ἢ βαρδέρ'ς Πήλ. Συνών. ἀποξυρίζω.

ἀποξυρίδι τό, ἀμάρτ. ἀποξυρίδι Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Περί τῆς παραγωγῆς ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

Πληθ., τὰ ἄχρηστα πρὸς νῆσιν μαλλία: Τιγάρες εἶχα μαλλιά; καὶ ἀποξυρίδια.

ἀποξυρίζω κοιν. ἀποξουρίζω ἑνιαχ. ἀποξουρίζου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυρίζω.

Τελειώνω τὸ ξύρισμα κοιν. καὶ Τσακων.: Ὅσο ν' ἀποξυρίσω καὶ τὸν τελευταῖον πελάτη πάει μεσάνυχτα κοιν. Συνών. ἀποξυραφίζω.

ἀπόξυσμα τό, Θήρ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀπόξυσμαν Πόντ. (Κερασ.) ἰόξυσμαν Κύπρ. ἀπόξυμα Ἄνδρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπότσουμα Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀπόξυσμα.

1) Τὸ διὰ τῆς ξέσεως ἢ τῆς ξύστρας λαμβανόμενον, ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ζύμης τῆς μετὰ τὴν πλάσιν τῶν ἄρτων ἀπὸ τῶν τοιχωμάτων τῆς σκάφης λαμβανομένης Ἄνδρ. Θήρ. Κύθν. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Τσακων.: Ἦν τὰ ἰοξύσματα τῆς σκάφης ἕκαμα ἔναν ψουμὶν τθαὶ μὶαν πούλ-λαν Κύπρ. Ἦν τὸ ἰόξυσμαν ἕκαμα μὶαν χαλ-λουμόπι-τιαν (τυρόπιτταν) αὐτόθ. Ἐφαγα τ' ἀπόξυσματα τοῦ χαρα-γιού (τὰ εἰς τὸν πυθμένα τῆς χύτρας προσκολλώμενα) Μάν. Μάζωξα ἕνα πιάττο ἀπὸ ἀπόξυσματα αὐτόθ. || Παροιμ. Μήπως ἔφαγα τ' ἀπόξυσμα; (ἐπὶ τῶν παραπονουμένων ὅτι δὲν εἰσακούονται, δηλονότι ὡς παραπονοῦνται οἱ τρώγοντες τὰ ἀπόξυσματα τῆς χύτρας) Λακων. Συνών. ἀπό-

ξυσμα, ἀποξύσμι. β) Μετων. ἄνθρωπος εὐτελής, περιφρονησεως ἄξιος Θήρ. Κύπρ.: Ἐν-νὰ βκῆς τῶ ἐσούνι τὸ ἰόξυσμαν ἰθεῖ ποῦ ν' οἱ ἀδρῶποι; Κύπρ. || Ἄσμ.

Μωρὴ τσαρδέλλα βρομερὴ, ταρειά, ξεδεριασμένη, ἀπόξυσμα τοῦ βαρελλιοῦ, ποῖος διάλογος σὲ θέλει;

Θήρ. 2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν τέκνον, τὸ ὑστερό-τοκον Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

ἀποξύσμι τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀποξύσμ' Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξύνω, δι' ὃ ἰδ. ἀποξύνω.

Ἀπόξυσμα 1 καὶ 2, ἰδ.

***ἀποξυσμόπουλλον** τό, ἀποξυσμόπον Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ οὖς. ἀποξύσμι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

Ὀλίγον ἀπόξυσμα, μικρὰ ποσότης ἀποξύσματος.

ἀποξυστάρι τό, ἀμάρτ. ἀπουξ'τάρ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τάρι.

Σιδηροῦν ἐργαλεῖον πρὸς ἀπόξεσιν τῆς ζύμης ἀπὸ τῶν τοιχωμάτων τῆς σκάφης. Συνών. ἀποξύστης 1, ξύστρα.

ἀποξύστης ὁ, Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 202 ἀπουξύστ'ς Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξύνω. Παρὰ Σομ. τύπ. ἀποξυστής.

1) Ἀποξυστάρι, ὃ ἰδ., Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. β) Ὁ ἐκ τῶν ἀποξυσμάτων τῆς ζύμης πλαττόμενος ἄρτος Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Ἀπόξυσμα 2, ὃ ἰδ., Ἀ'Εφταλ. ἔνθ' ἄν.: Εἶναι καὶ ὁ ἀποξύστης μας κ' ἔχει καὶ αὐτὸ νὰ πῇ.

ἀποξυφαίνω Κρήτ. ἰοξυφαίνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυφαίνω.

Τελειώνω τὴν ὕφανσιν: Κοδεύω νὰ ἰοξυφάνω. || Ἄσμ. Νὰ σύρω θέλω τὴ γλωστή νὰ σπάσῃ ἢ-γ-ἀνέμη, κακὰ τὰ μιτοχτένισες καὶ δὲ δ' ἀποξυφαίνεις.

ἀπολοῦθε ἐπίρρ. ἑνιαχ. ἀπολοῦθε Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Μάν.) ἀποουλοῦθε Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπολοῦθες Πελοπν. (Μάν.) ἀπολούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ.) ἀποουλούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὀλοῦθε, παρ' ὃ καὶ οὔλοῦθε, ὀλοῦθες, ὀλούθενες, οὔλούθενες.

1) Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν ἔνθ' ἄν.: Ἀπολοῦθε ἔρχονται σήμερα ἕνα σωρὸ κόσμος Μάν. Ἀπολούθενες μπορεῖς νὰ πᾶς 'ς τὴ σταφίδα Κορινθ. Ἀπολούθενες περνᾷς αὐτόθ. Συνών. ἀποπαντοῦ. 2) Συνεκδ. ἀπὸ παντός, ἀπὸ οἴου-δήποτε προσώπου Πελοπν. (Μάν.): Ἀπολοῦθες τὸν παιζο-γελάνε. Ἀμα θέλωμπορῶ ἀπολοῦθες νὰ δανειστώ.

ἀποουργάζω ἀμάρτ. ἀποουργάζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. οὔργαζω.

Φωνῶ, κραυγάζω μακρόθεν εἴτε πρὸς συγκράτησιν τῶν ἀπομακρυνομένων βοσκημάτων εἴτε πρὸς παρόρησιν τῶν κυνῶν κατὰ τινος: Ἄσμ.

Μ-μ' ὡς ἦτον γεροντολαὸς κ' ἦτο καὶ κατεχάρις, ἐπῆρεν τὸν ἀνήφορο καὶ κάμνει κοντοόρτια, ἀπολλαργέρει τῷ σκυλλῶ καὶ ὁ νῆος ἀποουργάζει (κοντοόρτια = κοντοβόλτια, πηδήματα).

ἀποπά ἐπίρρ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀοπά Σέριφ. κ.ά. ἀποπαδὰ πολλαχ. ἀποπαδὲ Κρήτ. ἀποπαὲ Κρήτ. ἀποπαὲς Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἐπά, παρ' ὃ καὶ ἐπαδὰ, ἐπαδὲ καὶ ἐπαέ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ.

1) Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τούτου ἀκριβῶς τοῦ τόπου ἔνθ' ἄν.: Ἀποπαδὰ πὸ τὴ γωνίτσα μου δὲ φεύγω. Ὁ τάδε ἔφυγε

ἀποπαδὰ καὶ πῆγε ἐκεῖ πολλαχ. *Νὰ πᾶ' νὰ φύγετε ἀποπᾶ!* Κρήτ. 'Αποπὰ ἴσαμ' ἐπὶ Κύνθηρ. *Αβόλα ἔρχεται ἀοπά, ἀπο-
σεῖ εἶν' κολαί Σέριφ. 'Ο Θεὸς νὰ συχωρέσῃ ἐκείνων ὅπου
εἴπαν ἀποπαδὰ Κρήτ. 'Αποπαὲ δὰ πάω 'γὼ καὶ τοῦ λόγου σου
ἤγαινε ἀπατὰ νὰ δοῦμε ἃ δὲ βροῦμε Κρήτ. Σὰν ἀνεμό-τοπο
ὄν ἐπέταξεν ἀποπὰ κ' ἐκεῖ πέρα αὐτόθ. || Αἰνιγμ.

'Αποπὰ κ' εἰς τὰ Χανιά | θωρῶ τῇ θειά μου καὶ γελᾷ
ἡ φωτιά) Κρήτ. || *Ἀσμ.

'Αγία Καταπολιανή, | πέψε μας κι ἀποπὰ κάνει
ἀπύρανθ.

Νὰ φύγω θέλω κι ἀποπὰ νὰ πάω 'ς ἄλλο δόπο,
ἴσως καὶ νὰ σωπάσουνε οἱ γλῶσσες τῶν ἀθρώπων

Κρήτ. Συνών. ἀπεδῶ 1. 2) 'Απὸ ταύτης τῆς στιγμῆς,
ἀπὸ τούτου ἀκριβῶς τοῦ χρόνου Κρήτ. Κύνθηρ.: **Ἀς δου-*
λέψω ἀποπὰ καὶ βράδυ (ἀπὸ τὴν ὥρα ἕως τὸ βράδυ). Συνών.
ἀπεδῶ 2.

ἀποπάγωμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Σάντ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποπαγώνω.

'Αποβολὴ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ψύχους.

ἀποπαγώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) —ΚΠΑλαμ. Τρι-
σεύγ. 72

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παγώνω.

1) 'Αποβάλλω τὸ αἶσθημα τοῦ ψύχους, γίνομαι θερμό-
τερος Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): *Ἐπεπάγωσαν τὰ δάχτυλα μ' Τραπ.*

2) Παγώνω ἐντελῶς, αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν ψυχὸς ΚΠΑ-
λαμ. ἔνθ' ἄν.: *Περασμένα τὰ μεσάνυχτα, ἴδρωτας κρύος μὲ*
ἀποπάγωσε.

ἀποπάζαρα ἐπίρρ. ἐνιαχ. ἀπονπάζαρα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παζάρι.

Μετὰ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν ἐνιαχ.: *Θὰ σὲ πληρώσω*
ἀποπάζαρα ἐνιαχ. Νὰ 'πιανὲς νὰ βρουχούλλα ἀπονπάζαρα νὰ
ξιπλύν' τὸν τόπον! Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πβ. ἀποπανήγυρα.

ἀποπαιδιάζω ἀμάρι. 'ποπαιδιάζω Ρόδ. 'ποπαι-
δγιάζω Ρόδ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Παύω νὰ γεννῶ. Συνών. ἀποπαιδιάζω (I), ἀπο-
παιδιώνω, ἀποπαιδώνω.

ἀποπαιδιάζω (I) Πελοπν. (Βυτίν. Λάστ.) Σίφν. ἀπο-
παιδῶ *Ηπ. (Πωγών.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

'Αποπαιδιάζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Ὅντες ἤπαντρεύτηκες,*
ἡποπαιδία Σίφν.

ἀποπαιδιάζω (II) Πελοπν. (*Αρκαδ. Βυτίν. Καρδαμ.
Λάστ. Μεσσ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπόπαιδο.

'Αποκληρῶ υἱὸν ἢ θυγατέρα, ἀποκληρύττω ἔνθ' ἄν.:
Τὸν εἶχε ἀποπαιδίσει ὁ πατέρας του Μεσσ. Συνών. ἀπο-
βγάλλω 1 β, ἀποκληρώνω.

ἀποπαιδιώνω Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παιδιώνω.

'Αποπαιδιάζω, ὁ ἰδ.: *Ἐγὼ ἀποπαιδίσσα δλσθ, ἄλλες*
ἔχουνε σειρά.

ἀπόπαιδο τό, σύνθηθ. ἀπόπιδον βόρ. ἰδιώμ. ἀπό-
παιον Κάρπ. ἀποπαίδι πολλαχ. ἀποπαίδ' Πόντ. (Χαλδ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί. Περὶ τῆς συν-
θέσεως ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ.

1) 'Ο ἀποκληρούμενος τῆς πατρικῆς περιουσίας υἱὸς
ἢ θυγάτηρ, ἀπόκληρος σύνθηθ.: *Τὸν ἔκαμε ἀπόπαιδο ὁ πατέ-*

ρας του. Τὸν εἶχε ἀπόπαιδο ὁ πατέρας του καὶ δὲν τοῦ ἄφησε
κληρονομία σύνθηθ. || Ποίημ.

Γιατί μὲ δέρνηεις, μάννα μου, γιατί μὲ παραπαίρνεις

καὶ μὲ πετᾷς 'ς τὰ τριόστρατα σὰν ἔρημο ἀποπαίδι;

ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 27. β) *Ατακτον παιδίον Πόντ.
(Χαλδ.) 2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν παιδίον Θράκ. (Αἰν.)
Πάρ. (Λευκ.) Πόντ. (Χαλδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυ-
ζαστάρει.

ἀποπαιδοῦσα ἡ, Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀποπαίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. *ΑνθΠαπαδόπ. ἐν *Αθηνᾷ 37 (1925)
180 κέξ.

'Επὶ γυναικός, ἡ παύσασα νὰ γεννᾷ.

ἀποπαιδώνω Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

1) 'Αποπαιδιάζω, ὁ ἰδ., 2) Μέσ. ἀποστεροῦμαι
τῶν τέκνων μου Πόντ. (Κερασ.)

ἀποπαίζω πολλαχ. 'ποπαίζω Κρήτ. κ.ά.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παίζω.

Παύω νὰ παίζω, τελειώνω τὸ παίξιμο ἔνθ' ἄν.: *Ὅσο*
νὰ ἀποπαίζωμε μᾶς πῆρε ἡ νύχτα πολλαχ.

ἀποπαίρνω σύνθηθ. ἀπουπαίρνω βόρ. ἰδιώμ. 'πο-
παίρνω πολλαχ. 'πουπαίρνω πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. 'ποπαί-
ρνω Εὐβ. (Κονίστρ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παίρνω. 'Η λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Συμπεριφέρομαι πρὸς τινὰ τραχέως, σκαιῶς, ἰδίᾳ
πρὸς κατώτερον ἢ ἀσθενέστερον σύνθηθ.: *Ὅλο τ' ἀποπαίρνεις*
τὸ παιδί, τί σοῦ 'φταιξε; Τὸν ἀποπῆραν ὅλοι μ' ἔνα στόμα
καὶ τὰ 'χασε. Μ' ἀποπῆρε κι οὐλο μ' ἀποπαίρνει, δὲν κοιτάω
νὰ μιλήσω μπροστά του. Μ' ἀποπῆρε τὸν κακομοῖρη σὰν κἀνένα
σκυλλὶ σύνθηθ. Συνών. ἀγριοπαίρνω, ἀπαρξίζον, ἀπα-
ρξίζον, ἀπολαλῶ 3, ἀπολογιάζω (I) 2, παραπαίρνω.
Μετοχ. ἀποπαρμένος = προσβεβλημένος ΚΧατζοπ. 'Αγάπ.
21: 'Ἰγὼ, μονρὴ; εἶπε ἡ Βαρβάρα ἀποπαρμένη. 2) Λαμ-
*βάνω τι ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου Θήρ. Θράκ. (*Αλμ.) Κρήτ.*
(Βιάνν.) Πελοπν. (Βυτίν. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Τ'
ἀπόπηρες τὰ κλαδιά; Θήρ. Δῶσ' του δῶσ' του τοῦ πάδηξε
τρεῖς φορὲς καὶ τοῦ 'πόπηρε τὴ δίττα Βιάνν. Θὰ πάρω ὅσο δοράω
σήμερα καὶ αὐριο τὸ ἀποπαίρνω ὅλο τὸ βελανίδι Μάν. 3) 'Απο-
λαύω τινος ἀφθόνως, μέχρι κόρου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ'
ἀπουπῆρα οὐλα τώρα, σταφύλια, σῦκα, δὲν τὰ θέλω τὰ
σ' χάθ'κα. 'Αφ' τοῦ πιδάχ' νὰ φάῃ ὅσον θέλ', θὰ τ' ἀπουπάρ' κι
δὲ θὰ ματαχαλέν'. β) Αἰσθάνομαι ἀνάπαυσιν, ἀνακούφισιν,
οἶον ἀπὸ κόπων, ἀπὸ στενοχωριῶν κττ., ἀναλαμβάνω, συνέρ-
χομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.): Πῆγα 'ς τοῦ χουριό μ' κι ἀπουπῆρα.
'Ηρθαν ἰδῶ νὰ πιοῦν ἕνα μῆνα κρύου νιρὸ κι ν' ἀπουπάρουν.

γ) Ἰκανοποιῶ ἐν μέρει τὸν πόθον μου Στερελλ. (Αἰτωλ.):
'Εφαγα ν' ἀπουπάρω. Τρώω σταφύλια γιὰ ν' ἀπουπάρω
(διὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴν τελευταίαν γεῦσιν καὶ νὰ μὴ τὰ
ἐπιθυμήσω πλέον). || Φρ. 'Απουπαίρ'ν' τώρα αὐτός, γι' αὐτὸ
γυρεῖ' κρασί (εἶναι ἐτοιμοθάνατος). 5) Θερμαίνομαι
*ἱκανῶς πως Στερελλ. (*Αμφ.) —Μποῦμ 'Αγριολουλ. 43:*
'Ασ' το ν' ἀποπάρῃ λίγο (ὅταν πρόκειται περὶ πράγματος
*μὴ ἔχοντος ἀνάγκην πολλῆς θερμότητος) *Αμφ. Σὰν ἀπο-*
πῆρε 'θράκα ἢ πίττα καὶ σὰν ἀποπῆθηκε κ' ἔγινε τὸ ψωμί
Μποῦμ ἔνθ' ἄν. 4) Ἐπιλαμβάνομαι τινος ὀλίγον, οἶον
σπογγίζω τι ὀλίγον Θράκ.: 'Αποπαίρνω τὸ πάτωμα. 5)
Λαμβάνω τὸ μέρος τινος, ὑπερασπίζομαι, δικαιολογῶ,
ἐπαινώ Κρήτ. Ρόδ.: Μὴ δὴ 'δοπαίρνης, γιατί δὲν εἶναι ἐτσά
ποῦ τὴ θαρεῖς Κρήτ. 'Επόπαιρνά την ἴσαμε δά, μὰ ἀποδά

